

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så bliver det hr. Rune Lund for at runde debatten af, inden der bliver afstemning.

Rune Lund (EL):

Det er jo en lidt spændende debat, vi har haft her i dag, for det er jo en debat om udviklingen af vores velfærdssamfund ikke bare i Danmark, men faktisk i hele EU, der har været på dagsordenen i dag.

Det, som jo er centralt i den diskussion, er netop EU's Lissabonstrategi, som er en strategi med en højreorienteret politisk dagsorden, der handler om, hvordan man kan få mere marked, hvordan man kan få mere udlicitering, hvordan man kan få mere privatisering, hvordan man med Lissabonstrategiens egne ord f.eks. kan lave yderligere reformer af pensionssystemerne.

Ordet reformer er jo sådan en fin nysprogsting. Når man siger reformer, ved vi godt alle sammen, hvad det betyder. Så betyder det nedskæringer, så betyder det forringelser. Og derfor er det jo netop også en strategi, som har vakt meget modstand. Den har ikke været så meget diskuteret i Danmark, men på europæisk niveau har det været et meget centralt diskussionsemne for en europæisk venstrefløj, som har brugt kritikken af Lissabonstrategien til at sige, at man gerne vil have en helt anden udvikling af velfærdssamfundet i de enkelte lande.

Derfor var det jo også sådan, at venstrefløjgruppen i Europa-Parlamentet i starten af februar i år fremlagde en resolution, som netop gik på, at Lissabonstrategien havde fejlet i forhold til at skabe velfærd i de enkelte lande, at Lissabonstrategien havde øget uligheden, at Lissabonstrategien havde skabt et mere asocialt Europa.

Kl. 15.50

Der er blevet fremlagt nogle tal af venstrefløjgruppen i Europa-Parlamentet – der, hvor SF- og Enhedslistepartierne er i Europa-Parlamentet, ja, det er godt nok sådan, at SF's Margrete Auken er hoppet over til de grønne, som man jo ikke kan kalde et venstreorienteret parti, det er et erklæret ikkevenstreorienteret parti, og derfor duer de seneste bemærkninger fra fru Anne Grete Holmsgaard faktisk heller ikke i den sammenhæng. Nogle af de uligheder, som vi har set, er netop, at virksomhedernes profit som andel af bruttonationalproduktet er den højeste i de sidste 25 år. Samtidig er lønningerne som an-

del af bruttonationalproduktet støt faldende, og det har de været de seneste årtier.

Fra 2000 til 2005 er det i øvrigt også sådan, at arbejdsløsheden i EU steg med 1 million, og 25 pct. af dem, der er på arbejdsmarkedet, arbejder uden faste arbejdstider, arbejder på deltid eller på tidsbestemte kontrakter.

Uligheden er også steget. Fordelingen mellem de 20 pct. rigeste og de 20 pct. fattigste er netop vokset fra 4,5:1 til 4,8:1 siden år 2000, og det vil sige en øget ulighed. Og antallet af borgere i de oprindelige 15 EU-lande, EU-15, som er i risikozonen for at havne i fattigdom, er vokset fra f.eks. 15 pct. i år 2000 til 17 pct. i år 2004. Det svarer faktisk til 9 millioner flere fattige i Europas rigeste lande, altså EU-15.

Hvordan kan det være, at vi ser en sådan udvikling? Det er netop, fordi vi har Lissabonstrategien, som umiddelbart har fine formuleringer om, at man vil skabe job, man vil skabe vækst, man vil skabe beskæftigelse, og man vil gøre EU til den mest konkurrencedygtige økonomi i verden. Det er fine overskrifter, men når vi så ser på, hvordan man vil skabe den her vækst, hvordan man vil nå de her fine målsætninger, er det jo via en nedskæringsdagsorden, som også er den nedskæringsdagsorden, vi har set specielt regeringen og Dansk Folkeparti stå i spidsen for her i Danmark.

Når Europa-Kommissionen således skal give karakterer til de enkelte lande, så får Danmark også gode karakterer i det velfærdsforlig, der blev lavet sidste sommer inden sommerferien, hvor man forringede efterlønsordningen og forhøjede tilbagetrækningsalderen med 2 år. Her får man gode karakterer af Europa-Kommissionen: Det var søreme flot, det var søreme i overensstemmelse med vores Lissabonstrategi.

De forringelser af velfærdssamfundene, som vi har set i Sverige, vi har set i Holland, vi har set i Danmark, vi har set i Portugal, vi har set i mange andre europæiske lande, ligger i direkte forlængelse af den overordnede ideologiske paraply for denne nedskæringspolitik, som netop er Lissabonstrategien.

I Enhedslisten synes vi, at man skal gå en helt anden vej, og derfor har vi tidligere i debatten fremsat et forslag til vedtagelse. Der er et enkelt ord i den næstsidste pind om mere offentligt styret forskning, som vi gerne vil have taget ud, og det er ordet »styret«. Det kunne se ud, som om Enhedslisten lige pludselig er blevet tilhænger af, at man herinde i Folketinget skulle styre kunne forskningen. Det er ikke vores afdeling, og